



79
125 op 14

Змай Йованъ

Отъ Пенчо Славейковъ

Има поети, които пѣятъ хубаво, чийто езикъ е хубавъ, и формата на изпѣнитѣ отъ тѣхъ пѣсни ^{е хубава}, и чувствата що будятъ тѣ въ читателитѣ и слушателитѣ ~~са~~ хубави — и всичко е хубаво. Обикновенно такива поети сж умни; — глупавитѣ само че пѣятъ. Чуете ли ги веднажъ-дважъ, вий се отвърщате отъ тѣхъ, и по съ присърдце се вслушвате въ гласа на другъ ^{нужен} поетъ, въ чийто пѣсни, може би, не всичко е хубаво, но има ^{даже} нещо което ви привлича вниманието, ^{даже} въпреки това, че тѣ може и да не ви се харесватъ. На поети отъ първия видъ липсва онова, което прави поета — свой собственъ, оригиналенъ духъ. Помните ли Тургеневия Хамлетъ отъ Щигровската Околия? — Той е нищоженъ, макаръ и умень човѣкъ, както всички лишни човѣци, тѣй майсторски изображавани отъ Тургенева. Ето какъ рѣшава своето to be or not to be тоя съзналъ своето нищожество праправнукъ на измисления датски принцъ: „Я того мнѣнія, милостивый государь, что вообще однимъ оригиналамъ житье на землѣ: — они одни имѣють права жить... Что мнѣ въ томъ, что у тебя голова велика и умѣстительна, и что понимаешь ты все, много знаешь, за вѣкомъ слѣдишь, — да своего-то, особеннаго, собственнаго, у тебя ничего нѣту! Однимъ складочнымъ мѣстомъ общихъ мѣстъ на свѣтѣ больше, — да какое кому отъ этого удовольствіе? Нѣтъ, ты будь хоть глупъ, да по-своему! Запахъ свой имѣй, свой собственный запахъ, вотъ что!“ —

А малко по-послѣ, тоя нещастникъ исказва съ въздѣхъ и съмнѣнието си, че той, види се, „се е родилъ по подражаніе на други...“ Въ това си съмнѣние той би билъ